

Kuier'n met...

Bestsellerauteur Rachel van Charante uit Lochem:

“De kastelen in deze regio prikkelen mijn fantasie”

Ineens was ze er: schrijfster Rachel van Charante (37). Haar debuut *Het schuilhuis* werd meteen een bestseller. Onlangs verscheen haar nieuwste boek *Schaduwdochter*, het eerste deel van een serie rondom de acht kastelen in Vorden. Als geboren Twentse en inwonster van Lochem heeft ze een voorliefde voor oude gebouwen en kastelen, voor de sprookjesachtige natuur in onze regio en voor lang vervlogen tijden. Precies die drie elementen – met daarbij opgeteld de nodige spanning – lees je terug in haar boeken.

Interview: Jolanda Hofland | Fotografie: Gea Laar

'De Acht Kastelen' prijkt op de cover van het nieuwste boek *Schaduwdochter* van Rachel van Charante. Alleen het woordje 'route' erachter, ontbreekt nog. Rachel lacht. "Maar die route ken ik wel hoor. Ik heb een cabrio. Eerst dacht ik: wat moet ik met zo'n auto? Ben ik nu officieel in een midlifecrisis beland? Maar inmiddels heb ik het cabriovirus te pakken en tour ik er graag mee door de omgeving. Natuurlijk gaat zomers de kap eraf. Heerlijk, die wind door je haren, de zon op je gezicht. Ik rijd bestaande routes zoals die van de acht kastelen, maar stippel er ook weleens eentje zelf uit. En dan onderweg lekker lunchen... Ik voel me op die momenten net een pensionado. Heerlijk." Privé beleeft Rachel op het moment een roerige tijd. Onlangs besloten zij en haar vriend uit elkaar te gaan na een relatie van veertien jaar. Dat hakt erin volgens de schrijfster uit Lochem. "Een relatiebreuk is altijd verdrietig. Maar gelukkig kunnen we nog heel goed met elkaar opschieten. We zijn uit elkaar, maar nog steeds goede vrienden. Ineens ligt mijn toekomst helemaal open. Ergens is dat fijn, maar het voelt ook als een sprong in het diepe. Ik heb geen uitgestippeld plan. Even heb ik overwogen om naar Maastricht te verhuizen, dat vind ik zo'n mooie stad. Alleen ken ik daar niemand. Oorspronkelijk kom ik uit Goor en sinds mijn achttiende woon ik in Lochem. Dus Maastricht is wat te ver uit de buurt van mijn sociale leven. Ik kan best goed alleen zijn en mezelf vermaken, maar ik ben geen einzelgänger. Ik heb mensen om me heen nodig. Daarom zoek ik het nu wat dichterbij huis: Zutphen of Deventer misschien. Het lijkt me leuk om in een iets grotere stad te wonen waar wat meer leven in brouwerij is. Als ik dan wil wandelen, iets wat ik graag doe, stap ik in de auto en zoek ik alsnog de mooie natuur hier op."

LEUKE BIJVANGST

"Laatst stuurde een lezeres mij een foto van een villa aan de Barchemseweg in Lochem. Het was het zogenaamde schuilhuis dat centraal staat in mijn eerste boek. Ze was naar aanleiding van deze roman naar Lochem afgereisd om hier de omgeving te ver-

Schaduwdochter is het eerste deel van De Acht Kastelen-serie. Psycholoog Carmen stuit tijdens een verhuizing naar Kasteel Vorden op een groot familiegeheim van haar man. Voor ze het weet, raakt ze verstrikt in het verhaal van Guusje die in 1917 vanuit Amsterdam naar het kasteel in Vorden verhuist. Ze heeft er een baantje aangeboden gekregen op het landgoed van de steenrijke baron Hugo. Guusje probeert zo geld te verdienen om de sanatoriumkosten te betalen voor haar zieke zusje. Lukt het Guusje zich staande te houden in haar nieuwe werkomgeving vol intriges en bedrog? En kan Carmen de fouten uit het verleden honderd jaar na dato alsnog rechtzetten?

Schaduwdochter, Xander Uitgevers B.V., 20,99 euro.

NAOBER MAG
3 EXEMPLAREN
WEGGEVEN
MAIL:
INFO@NAOBER.NL

kennen. De kaartschrijfster herkende het pand direct. Geweldig toch? Het is sowieso leuke bijvangst dat mijn lezers als toeristen hiernaartoe komen. Dat was geen vooropgezet plan toen ik mijn eigen woonomgeving als decor in mijn roman ging gebruiken. Ik vond dat gewoon prettig schrijven. Al permitteer ik me wel altijd een zekere artistieke vrijheid. Mijn stelregel is: als het gebruik van de werkelijkheid het verhaal niet ten goede komt, wijk ik ervan af. Mijn eerste boek had zich ook zomaar in een fictief huis, in een fictief stadje kunnen afspelen, maar mijn uitgever wilde weleens testen of dat regionale karakter wat dus in mijn boeken zit, zou aanslaan. En dat deed het. Hoe dat komt? Geen idee. Oost-Nederland, de Achterhoek, Twente, maar ook Drenthe... het zijn gebieden die na of sinds corona sowieso populairder zijn dan ooit. Dus waarom zou je ze niet terug laten komen in boeken? Het coulisselandschap hier en de bossen zijn bijna sprookjesachtig. Daarnaast denk ik dat het verfrissend is. In de meeste romans wonen de hoofdpersonen toch in de Randstad of op een fictieve plek. Dat gegeven doorbreek ik met mijn boeken."

WAANZINNIGE AANTREKKINGSKRACHT

"Ook mijn nieuwe boek *Schaduwdochter* speelt zich dus hoofdzakelijk af in deze contreien, namelijk in en rondom kasteel Vorden. Mijn uitgever vroeg of ik een serie wilde schrijven waarin de mooie omgeving van Vorden en in het bijzonder de acht kastelen centraal staan. Ik was meteen enthousiast en het paste bij wat ik al had gedaan. Oude huizen en kastelen hebben een waanzinnige aantrekkingskracht op me. Ze zijn echt een bron van inspiratie. Daarnaast vind ik het heerlijk om de geschiedenis in te duiken. In kasteel Vorden was ik al eens eerder geweest omdat het ook een museum is. Dus met dat kasteel wilde ik beginnen. Ik kocht een kaartje en liep door de authentiek ingerichte vertrekken, geheime gangen en de indrukwekkende tuin. Het prikkelde direct mijn fantasie. Gelukkig vond eigenaresse Karin de Rouw het ook een goed idee dat ik het kasteel zou gebruiken in mijn boek. Uiteindelijk is het een spannende roman geworden. Het speelt zich af rond 1917 en in het nu. Ik houd van thrillers en van historische romans. Niet vreemd dus dat ik die twee genres vaak met elkaar combineer."

SOORT VAN VLUCHT

"Als kind wilde ik al schrijfster worden. Ik las veel, kwam graag in de bibliotheek en schreef verhaaltjes waarvan ik kleine boekjes maakte. Vaak een stuk op vijf, zes pagina's die ik dan aan elkaar niette. Ik denk dat ik het schrijven en het lezen, gebruikte als een soort vlucht. In boeken kon ik even verdwijnen naar een andere werkelijkheid. Dat klinkt dramatischer dan het was. Hoewel... Ik heb, als ik terugdenk aan mijn jeugd en het kind dat ik was, niet alléén maar positieve herinneringen. Ik kom uit een heel lief-, maar ook ge-

lovig gezin. Mijn ouders waren Jehovah's Getuigen. Dat betekende bijvoorbeeld dat ik op school niet mocht meedoen aan verjaardagen, Kerstmis of Sinterklaas. Terwijl die feestelijke gebeurtenissen een magische aantrekkingskracht op een kind hebben. Ik begreep niet goed waarom ik er als enige van de klas niet aan mee mocht doen. Het zorgde er in elk geval voor dat ik me al heel jong, kleuterleeftijd, een buitenbeentje voelde. Dat werd er gaandeweg de jaren niet veel beter op. In die heel beschermde en gesloten omgeving waarin ik opgroeide werd gepredikt dat alles wat buiten de geloofskring valt, slecht is. Daar wilde ik, hoe jong ik ook was, niet aan. Het geloof paste gewoon niet bij mij. Maar er was geen ruimte om dat uit te spreken. Daardoor voelde ik me ook binnen de geloofsgemeenschap een buitenstaander. Langs de deuren gaan, stond me het meest tegen, omdat ik iets moest uitdragen waar ik zelf niet achter stond. Ik herinner me ook het ongemak en de schaamte wanneer ik aanbelde bij een klasgenoot. De blikken, het uitlachen. Je bent dan toch een beetje het kneusje van de school. Dat is gewoon lastig op zo'n leeftijd. Begrijp me goed, ik heb geen hekel aan Jehovah's Getuigen. Het zijn gewoon mensen, net als jij en ik. Lieve, leuke en ja, soms ook heel vervelende mensen."

VRIJ RUIMDENKEND

"Toen ik zestien was, vertelde ik mijn moeder dat ik me niet zou laten dopen. Bij Jehovah's Getuigen is het zo dat als je je laat dopen, je een definitieve keuze maakt. Als je je vervolgens bedenkt en uit de gemeenschap stapt, word je uitgesloten. Letterlijk. Er is dan geen enkel contact meer mogelijk met familie en vrienden binnen de gemeenschap. Ik dacht: als dat gebeurt, dan ben ik iedereen kwijt. Maar zolang je nog niet bent gedoopt, mag je iedereen blijven zien. Mijn vader was toen al overleden, hij stierf op mijn dertiende. Mijn moeder vond mijn besluit jammer. Gelukkig is ze vrij ruimdenkend en accepteerde ze het wel. De ouderlingen in onze gemeenschap – oude, wijze mannen met witte haren – probeerden me nog wel om te praten. 'De wereld heeft jou niks te bieden. Houd er rekening mee dat je ongelukkig wordt', hielden ze me voor. Daarbij herinnerden ze me voortdurend aan Armageddon, het einde der tijden. 'Als je je niet laat dopen, bedenk dan goed: iedereen sterft, behalve zij die Jehovah dienen.' Dat is iets wat ik al van jongs af aan hoorde en wat me, hoe gek dat misschien ook klinkt, toch wel angst inboezemde. Vooral toen ik afstand van het geloof nam. Want wat als het ineens toch waar is wat ze beweren en Armageddon komt? Ik heb mijn besluit doorgezet, maar het heeft even geduurd voordat ik die angstgedachte echt kon loslaten. Precies op mijn achttiende verjaardag ging ik het huis uit. Op die dag vierde ik ook voor het eerst mijn verjaardag. Ik beloofde mezelf: nu gaat alles anders worden."

HOOFD VOL MIST

"In plaats van iets te doen met mijn passie voor schrijven, koos ik in eerste instantie voor de studie vastgoed en makelaardij. Ik ging in de woningcorporatiesector werken. Eerst als verhuurmakelaar, later werd ik teamleider en beleidsadviseur. De jaren kabbelden voort. Alles veranderde pas toen ik ziek bij huis kwam. Ik was al een tijdje erg moe, maar kreeg daar steeds meer klachten bij. Ik had hartkloppingen, keelpijn, koorts. Ik voelde me altijd griepig en had een soort mist in mijn hoofd, *brain fog*. Ik kon soms niet helder meer nadenken of op woorden komen. Heel irritant. De huisarts dacht aan een burn-out en adviseerde een tijdje thuis te blijven en

rust te nemen. Na een paar weken knapte ik wel wat op, maar niet voldoende. Ik werd doorverwezen naar een psycholoog en sprak daar uit dat ik twijfelde aan de diagnose. De psycholoog erkende dat er inderdaad geen sprake was van een burn-out. Ze begeleidde ook patiënten met ME/cvs en opperde dat ik me eens moest laten testen daarop, omdat mijn klachten overeenkwamen met deze auto-immuunziekte. Ik bleek inderdaad ME/cvs te hebben. Veel weten we al wel over deze ziekte, maar veel ook nog niet. Eigenlijk is het devies dat artsen je meegeven: richt je leven anders in. Ik had wel door dat terugkeren naar mijn oude baan fysiek

"Mijn toekomst ligt ineens helemaal open"

heel lastig werd. Maar zoals dat gaat: als er één deur sluit, gaat er ergens anders een deur open. Ik had al heel lang het verhaal van mijn debuutroman *Het schuilhuis* in het hoofd. Dat ben ik in die periode gaan opschrijven. Soms vanaf de bank, soms vanuit bed. Na een half jaar was het klaar en heb ik het ingestuurd voor een schrijfwedstrijd. De eerste prijs was een schrijfwedstrijd. Ik werd tweede en dacht: hier moet ik toch iets mee doen. Dus benaderde ik schrijfster Josha Zwaan. Ze woont in Zutphen en is onder meer bekend van haar roman *Parnassia*. Samen met haar heb ik gekeken wat beter kon. Ik heb eindeloos geschrapt en geschaafd. En die verbeterde versie opgestuurd naar Xander Uitgevers. De rest is geschiedenis."

POSITIEVE KANT

"Gelukkig gaat het qua gezondheid tegenwoordig best goed met me. De ziekte gaat niet weg, maar ik leer er steeds beter mee leven. Ik kan inmiddels weer werken, als ik mijn eigen tijd maar kan indelen. Als freelancer heb ik die mogelijkheid. Als ik naar een concert wil en daar een avond moet staan, dan weet ik dat ik de dagen erna niet veel waard ben. Dat calculeer ik dan in. Ik probeer het vooral van de positieve kant te bekijken. In zekere zin heeft ME/cvs me ook iets gebracht. Door mijn ziekte werd ik gedwongen mijn oude werk los te laten en een alternatief te zoeken. Daardoor ben ik boeken gaan schrijven. Voorheen ging ik met plezier naar mijn werk en deed ik wat ik leuk vond, nu doe ik echt iets waar mijn hart ligt. En natuurlijk is schrijven ook niet altijd leuk. Bijvoorbeeld als ik vastloop met het verhaal en dagen naar een knipperende cursor staar. Tijdens het schrijfproces komt er altijd even een moment waarop ik het toetsenbord het liefst uit het raam wil flikkeren. Dat hoort erbij. Gelukkig vind ik op de een of andere manier altijd weer een oplossing."

Kijk snel op pag. 50 voor een Exclusief Kort Verhaal van Rachel

RACHEL IN 'T KORT

Naam: Rachel van Charante

Leeftijd: 38 jaar

Woont in: Lochem

Komt uit: Goor

Burgelijke staat: single

Bekend van: haar bestsellers *Het schuilhuis* en *Het grachtenhuis*.

Levensmotto: 'Geloof dat je het kan en je bent op de helft.' (Citaat van Theodore Roosevelt).

Favoriete dialectwoord: Kuierdroad

Mooiste natuurgebied: wandelroute Velhorst

Slechtste eigenschap: (te) laat reageren op telefoontjes en appjes

Meest trots op: het waarmaken van schrijfdroom

Meer informatie: www.rachelvancharante.nl

Wie nieuwsgierig is naar Kasteel Vorden kan het museum bezoeken. Meer informatie: www.kasteelvorden.nl